

Sexe i polítics: crònica de la hipocresia

Sexe i política. Foc i pólvora. Explosió segura. Sobretot d'hipocresia. La polèmica pel ja famós cas Rasputin no para a Balears. S'hi mesclen tot tipus d'impliquacions. Des del principal afectat, el Govern illenc, s'intenta deixar morir el tema. Segurament es prega perquè mori. Però continua viu.

Quina naturalesa té l'afer? Per al Govern, no hi ha dubte. Tot plegat ha estat qualificat com un "error": carregar les set factures pagades en el club de prostitutes Rasputin com a despeses oficials, queda compensat amb el sol fet d'haver retornat els diners. I, d'altra banda, considera que les responsabilitats polítiques estan prou satisfetes amb la dimissió de Juan Carlos Alía, director de l'Ibatur (Institut Balear de Turisme), el qual assumí "l'error" i assegurarà que, a banda d'ell, no hi havia ningú més del Govern. D'aquesta manera l'executiu de Jaume Matas dona el cas per assumpte tancat, perquè, segons ell, qualsevol altra consideració que es pugui fer pertany a l'àmbit privat de cadascú. Evidentment, aquesta no és l'opinió de l'oposició.

Al marge de les implicacions legals que es podrien derivar del fet d'haver pagat amb diners públics una visita d'aquestes característiques, i al marge també de la polèmica estrictament política, l'afer presenta tots els ingredients d'una crònica social basada en la relació entre sexe i personatges públics. Entre virtuts públiques i vicis privats. Una crònica, en fi, sobre la hipocresia.

La qüestió sexual. No hi ha dubte que el sexe és una activitat privada, per la qual cosa ha de quedar en l'estricta àmbit de la intimitat de cadascú. Aquesta era, per exemple, la primera tesi que

aportà el president Jaume Matas en relació amb l'afer Rasputin. "Jo puc tenir molts defectes, però no aquest", digué amb sornegueria l'endemà d'esclatar tot l'escàndol. El "defecte", és clar, era el d'anar amb dones prostitutes. Seguidament, demanà "respecte" per la "vida privada" de tothom. Si s'analitza la qüestió estrictament des del vessant sexual de la vida particular d'una persona, no faltaria raó a Matas ni als sectors mediàtics conservadors que, inicialment, pretenien matar el tema centrant-lo en el sexe com a activitat íntima i privada. Ara bé, cal tenir present que no és justament així. S'està davant d'una relació entre personatges públics que formen part d'una delegació oficial durant la qual visiten un club sexual, per la qual cosa el cas pren implicació pública. A més, cal recordar també que la notícia es va conèixer a través de la publicació d'un mitjà de comunicació, *Diario de Mallorca*, que ho va publicar, i no perquè hi hagués rectificació de *motu propi* demanant disculpes del Govern.

D'aquesta manera, els tres elements que entren en joc són els polítics o personatges públics –o almanco membres d'una institució pública–, el sexual i els mitjans.

Tothom recorda les famoses "relacions impròpies" del president dels EUA Bill Clinton amb la becària de la Casa Blanca Monica Lewinsky, i la utilització política i mediàtica que es va fer del cas per la dreta, el Partit Republicà, per destruir Clinton i les possibilitats del Partit Demòcrata per a les eleccions presidencials següents, les de 2000. Aquest cas va permetre molts sectors polítics, socials i especialment mediàtics europeus fer bromes sense fi tant sobre la qüestió concreta com, en general, sobre la hipocresia

L'afer Rasputin,
l'escàndol que afecta
el Govern balear,
ha fet emergir
la delicada relació
entre el sexe
i els polítics,
un àmbit sotmès
a altes dosis
d'hipocresia.

L'afer de Monica Lewinsky va sotragar la societat nord-americana. Qualsevol aspecte relacionat amb la seva relació amb Bill Clinton tenia l'èxit assegurat.

americana en relació amb el sexe. Qui estigui lliure de pecat, que tiri la primera pedra: no hi ha la mateixa hipocresia, a Europa? Possiblement el lector pensarà que no. Però avaluem dos casos ocorreguts la setmana passada, el dimecres.

A Àustria, la policia, que perseguia una xarxa de pedofília per Internet, descobrí un fil virtual que, convenientment investigat, conduí a un seminari en què un dels seminaristes tenia material gràfic de tota mena de "perversitats" sexuals en el seu ordinador. La cadena de televisió Euronews donà cobertura a la notícia, oferint també la posició oficial del bisbat responsable del seminari: "Són bretolades de seminaristes." El mateix dia, a Madrid, una part de la premsa duia una informació molt petita, perduda a les pàgines de societat, a la qual es donava compte de la detenció d'un sacerdot de quaranta-vuit anys, en una parròquia de Madrid, acusat d'abusos sexuals continuats durant molts anys a una dona de seixanta anys, invàlida i cega. Als Estats Units, com és prou conegut, qualsevol notícia d'aquesta mena que impliqui possibilitat de sexe il·legal amb un protagonista funcionari de l'Església catòlica aixeca una enorme polseguera. On és la hipocresia? Per què es magnifica l'afer Clinton-Lewinsky i en canvi la pre-

sa espanyola minimitza el cas del capellà quan a altres llocs d'Europa es dona prou publicitat a afers semblants? No es tracta de la mateixa hipocresia?

Els citats són casos aïllats però que permeten veure les diferents respostes que es donen socialment, i mediàticament, sobre fets units pel sexe i per la rellevància o ocupació pública dels protagonistes. No hi ha dubte que, en l'afer balear, el cas Rasputin, no s'està davant de cap possibilitat, ni per aproximació, de res semblant a relacions il·legals de sexe. Per tant, es tractaria de circumstàncies completament diferents a les esmentades dels capellans. Al mateix temps, tampoc no seria una "relació impròpia" com la de Clinton, ja que aquesta no va ser protagonitzada per cap prostituta. Però sí que podria entrar en un context sociològic semblant, en el sentit que tot allò que fa referència a la relació entre personatges públics, o que pertanyen a institucions públiques, es tracta sovint de formes molt diferents i sempre està sotmès a una hipocresia general.

En aquest sentit, per Palma no són pocs els que assegurin que el ja famós club sexual de Moscou és "molt conegut" entre persones que, per un motiu o altre, es desplacen a la capital russa, i que, de fet, no és l'únic ni el més visitat. Els que assegu-

ren que el coneixen des de fa temps comenten mordaçment que en aquest escàndol el fet més rellevant —a més de les implicacions legals que es podrien derivar del pagament públic— és la imprudència comesa i no tant el fet en si mateix, perquè, segons justifiquen, al cap i a la fi "això" sempre s'ha fet i sempre es farà.

De totes maneres, sí que cal fer el pertinent aclariment: Alía, acompanyat dels seus sis misteriosos acompanyants —la identitat dels quals es negà a desvetllar—, senzillament va prendre una copa al Rasputin. I en cas que hagués utilitzat els serveis oferts al club, segons les lleis russes i espanyoles, l'afer tampoc no seria punible per il·legal.

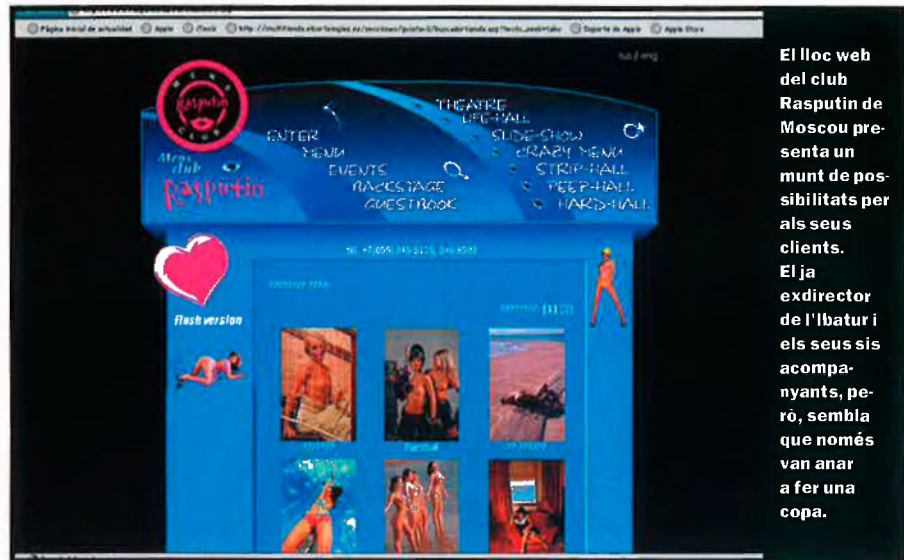
Prostitució. Per un altre costat, no és menyspreable tampoc el tipus de sexe que es practica en el local de Moscou: de prostitutes professionals. Tot just en esclatar l'escàndol, el Lobby de Dones —l'organització feminista de referència— de Balears va emetre un dur comunicat en el qual demanaven responsabilitats polítiques perquè —a més del pagament del fons públic del servei— persones que són membres d'un govern acudeixin, encara que fos de simple "visita" per prendre una copa, a un centre de prostitució, qualificant l'acció d'"indigna".

A les Illes, les principals institucions —Ajuntament de Palma, consells insulars i també el mateix Govern— sovint organitzen actes sobre la prostitució, partint de la idea que és un problema social que cal combatre. Per aquesta raó, doncs, el Lobby de Dones es va irritar i va reaccionar demanant explicacions al Govern, per l'evident contradicció del discurs polític. Perquè, en efecte, la prostitució és un problema molt gros a les Illes. Davant d'aquest fet, per ningú negat, les institucions intenten actuar en tres fronts. Un, la reinserció laboral, perquè les dones que vulguin puguin deixar aquesta activitat professional. Dos, la permanent conscienciació que moltes d'aquestes dones no es prostitueixen per voluntat pròpia, sinó, tot al contrari, per obligació i sobretot perquè estan en mans de xarxes mafioses, la qual cosa queda provada per les actuacions habituals de la policia, que quan desarticula alguna d'aquestes màfies sempre apareixen dones en règim gairebé

d'esclavatge. Tres, la també contínua conscienciació sobre el problema de salut molt greu que pot representar, sobretot si es pensa en l'alt risc d'agafar malalties venèries, com la sida, entre moltes altres.

És a dir, que membres d'un govern que participa d'aquestes línies de combat en contra de la prostitució visiten un club en el qual hi ha dones prostituïdes en un país que es caracteritza precisament pels alts nivells d'incidència de la sida i en el qual, també, són famoses les màfies que controlen, entre altres activitats, la prostitució. Hipocresia manifesta.

Conservadorisme. Finalment, també hi ha un altre element que cal considerar en tot l'afer. L'ideològic. El Govern balear és, per majoria absoluta, del PP. El partit conservador es caracteritza, paradoxalment, per una doctrina que enalteix la família i els seus valors tradicionals que entenen com a propis. I així, els conservadors illencs participen de l'exaltació d'aquests valors. A la campanya de les elec-

El lloc web del club Rasputin de Moscou presenta un munt de possibilitats per als seus clients. El ja exdirector de l'Ibatur i els seus sis acompanyants, però, sembla que només van anar a fer una copa.

cions autonòmiques de l'any passat, un dels actes estel·lars fou una concentració de càrrecs públics conservadors acompanyats de cònjuges i fills per mostrar el seu compromís amb aquesta ideologia. No sembla que aquests valors s'avenguin ga-

ire amb la demostrada visita de, si més no, un membre de la delegació governamental balear a un club de prostitució. Més hipocresia encara.

Miquel Payeras

PREMIS LITERARIS'04 Ciutat de Tarragona

15è Premi Ciutat de Tarragona de novel·la Pin i Soler

5è Premi de traducció Vidal Alcover

15è Premi d'assaig Rovira i Virgili

15è Premi de poesia Comas i Maduell

8è Premi de narrativa curta per Internet Tinet

8è Premi d'investigació arqueològica Pons d'Icart

4t Premi de cultura popular Joan Amades

21è Concurs Literari Juvenil Domènec Guansé

Informació:

Telèfon: 690 95 15 04

Adreça electrònica:
correu@premisliteraris.org

<http://www.premisliteraris.org>

Termini d'admissió d'originals: 31 d'agost de 2004. Verdictes i atorgament: 20 de novembre de 2004.

